

Zsakalin Zachar

Neonacizmus v dnešnej dobe

Esej v rámci projektu "Odhaľ nácka", organizovaného Slovenským zväzom protifašistických bojovníkov, dvojtýždenníkom antifašistov Bojovník a Friedrich Ebert Stiftung, zastúpením v Slovenskej republike

Čo vlastne znamená pojem neonacizmus? Ide o pravicovú politickú ideológiu, ktorá vychádza z nacizmu a snaží sa prevažne násilím obnoviť a zaviesť nacistickú ideológiu a nový poriadok podľa vzoru Nemeckej ríše Adolfa Hitlera. Jeho vznik môžeme zaznamenať už po druhej svetovej vojne.

Ako sa proti tejto ideológii brániť? Samozrejme, v dnešnej dobe existuje viacero liniek pomoci, rôzne organizácie, ktoré sa proti tomu snažia bojovať, no márne. Ako som postrehla, čím ďalej, tým viac a viac ľudí, hlavne mladých, stojí na strane neonacistov, ktorí im vymývajú mozgy a snažia sa ich presvedčiť o tom, ako tí odlišní ľudia škodia spoločnosti, a pritom sú to presne oni, ktorí sú hrozbou už niekoľko rokov. V minulosti, keď dejiny zaznamenali moc a silu Hitlera, človek, ktorý bol za svoj pôvod mučený a zavraždený sa nemohol obrátiť na žiadnu organizáciu, keďže ani žiadna neexistovala. Ľudia sa z toho, žiaľ, nepoučili dostatočne. Šikana, bitka a násilie. Toto sú charakteristické slová pre krutú politickú aktivitu vykonávanú na ľuďoch, ktorí sú odlišní od ostatných. A to tým, že majú inú farbu pleti ako bielu, uznávajú iné náboženstvo, sú mentálne či zdravotne postihnutí, jednoducho všetky tzv. výnimky zo spoločnosti ľudí sú diskriminovaní.

Na Slovensku sa vyskytovali a stále aj vyskytujú rôzne neonacistické a extrémistické hnutia ako napr. ĽSNS, KSR, SNF, Slovenský Úsvit, Slovenská pospolitosť, skinheadi a iné. ĽSNS – Ľudová strana Naše Slovensko alebo aj kotlebovci, ktorú pozná pomerne väčšina obyvateľov Slovenska. Predsedom tejto strany je Marian Kotleba, ktorý jasne dáva najavo pri každej príležitosti, že patrí medzi neonacistov a je na seba za to hrdý. Skinheadi sú prevažne mladí ľudia, ktorých veľmi ľahko spoznať na míle ďaleko a to ich vyholenými hlavami, obrovskými bomber kabátmi, vysokými topánkami a rôznymi doplnkami na šikanovanie a prejavovanie násilia na ľuďoch. Hlavnou príčinou vzniku skinheadov bolo oslavovanie Alexandra Macha, Jozefa Tisa a Andreja Hlinku. KSR – Klan Slovenských Rytierov bol prvotne vymyslený ako „slovenská verzia“ Ku-klux-klanu. SNF – Slovenský národný front, najskôr boli známi vydávaním protimaďarských nálepiek, neskôr začali presadzovať myšlienky extrémne nebezpečného slovanského nacionalizmu, prijali antikomunistické zákony, trest smrti aj zákon na potieranie homosexuality. Neskôr sa toto hnutie rozpadlo na Ľudovú stranu ako politickú stranu a Slovenskú pospolitosť ako občianske združenie. Slovenský Úsvit bojoval hlavne proti Rómom, ktorí podľa nich nič nerobia a nezveľaďujú vlasť. Slovenská pospolitosť – ich funkciou bolo podmieňovať občanov na voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky registráciou v jednom zo stavov. Ich vodcom bol Marian Kotleba až do roku 2007.

Všetky tieto organizácie a hnutia tvoria len malé percento zo všetkých existujúcich nielen na Slovensku, ale všade po svete. Často sa pýtam samej seba, či by som bola schopná žiť taký ťažký život, ako mali Židia na celom svete. Ponížení, zahodení, mučení, zavraždení vtedajšou vládou. No vždy mi len prebehnú zimomriavky po celom tele a zistím, že naozaj mám pekný život a nemôžem sa sťažovať. Ako si môžem byť istá, že jedného dňa sa nestane to isté ako pred rokmi? Keď už teraz tieto hnutia nevieme zastaviť, v čase vojny by to bolo ešte horšie, ak by nastala, ale nič sa nedá vylúčiť. Preto by sme mali bojovať proti takým hnutiam a organizáciám a zjednotiť sa, pretože ďalší masaker miliónov obetí už žiadna krajina nepotrebuje. Ale kým nevidíme iniciatívu a pomoc či už zo strany polície alebo vlády, tak sa nedá urobiť nič iné, len sa im vyhýbať.

Keď som mala asi 6 či 7 rokov, cestou zo školy som mamine rozprávala o mojom skvelom prvom dni a ako sa mi v škole páči. Bývali sme trochu ďalej, tak nám chvíľu trvalo, kým sme sa konečne dostali

domov. Ale po ceste sa stalo niečo, načo nikdy nezabudnem. V parku, okolo ktorého prešlo len za tých pár minút neskutočne veľa áut, som spozorovala skupinu mladých ľudí s vyholenými hlavami a jeden z nich mal dokonca aj veľkú palicu v ruke. Stisla som mamine silno ruku, pretože som sa bála, že nám niečo spraví. Po chvíli sa tam objavilo malé dievčatko, ktoré mohlo byť také staré ako ja a tiež držalo za ruku svojho otca, ktorý bol tmavšej pleti. Banda mladých chalanov sa na nich vrhla, odsotili dievčatko a začali biť toho pána, ktorý kričal svojej dcére, aby utekala, ako rýchlo len vládze. Kričali naňho rôzne rasistické výrazy, kopali do neho a smiali sa pri tom. Nikto nezakročil, každý sa iba prizeral. Mamina však hrdinsky vytiahla telefón a zavolala políciu, ktorá na naše počudovanie povedala len toľko, aby sme sa odtiaľ vzdialili. Mysleli sme si, že okamžite zakročia, keďže to ani nebolo tak ďaleko od policajnej stanice. Zatiaľ sme sa skryli za kríky a čakali na príchod policajtov, no márne. Nakoniec prišli dvaja páni stredného veku, ktorí zakročili a odohnali preč celú bandu. Pán, ktorý ležal na zemi celý dobitý a krvavý, im so slzami v očiach poďakoval za záchranu a privolal si sanitku. Bola som z toho zhrozená, pretože nik nezakročil a nebol schopný pomôcť tomu pánovi. Presne pre takéto prípady by sa tieto hnutia mali čo najrýchlejšie rozpustiť.